

Arrest

nr. 270 377 van 24 maart 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 26 januari 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 maart 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 23 februari 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 januari 2021 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in. Hij werd er hierbij van in kennis gesteld dat hij werd geacht woonplaatskeuze te doen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.2. Verzoeker gaf geen gevolg aan de uitnodiging om op 2 februari 2022 te worden gehoord, waardoor hij werd geacht afstand te hebben gedaan van zijn verzoek om internationale bescherming.

1.3. Op 16 maart 2021 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 22 maart 2021 ter kennis werd gebracht op zijn gekozen woonplaats, is gemotiveerd als volgt:

“De heer, die verklaart te heten:

naam : [B.]
voornaam : [A.I.A.]
[...]

nationaliteit : Palestina

In voorkomend geval, ALIAS: /

wordt het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.“

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat geen standpunt moet worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De Raad stelt vast dat verzoeker erkent dat het beroep niet werd ingesteld binnen de, in artikel 39/57, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalde, termijn van dertig dagen na de afgifte van de bestreden beslissing aan de diensten van het CGVS, alwaar hij woonplaatskeuze deed.

Zijn betoog hieromtrent luidt als volgt:

“Artikel 39/57, §1 Vreemdelingenwet stelt dat de beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht. Conform artikel 39/57, §2 Vreemdelingenwet is de vervalddag in de termijn begrepen. Is die dag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de vervalddag verplaatst op de eerstvolgende werkdag.

De bestreden beslissing dateert van 16 maart 2021. De bestreden beslissing werd vervolgens niet persoonlijk aan verzoeker bezorgd en hem niet toegestuurd op het adres van zijn woon- of verblijfplaats.

Door verweerder werd op 16 maart 2021 evenwel een schrijven gericht aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen waarbij wordt gesteld dat: "Overeenkomstig art. 51/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt hij geacht woonplaats te kiezen op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aangezien hij geen andere woonplaats gekozen heeft. Gelieve hem deze documenten te overhandigen indien hij zich op uw diensten aanbiedt". De bestreden beslissing werd echter niet aangeboden of overhandigd aan verzoeker. Evenmin werd hiertoe zelfs enige poging ondernomen. Hierdoor kon verzoeker geen kennis nemen van de bestreden beslissing, waardoor de beroepstermijn geen aanvang kon nemen. Minstens maakt dit een situatie van overmacht uit, aangezien verzoeker volkomen onwetend was over het gegeven dat door verweerder de bestreden

beslissing werd genomen. Evenmin kan worden verwacht dat verzoeker zou kunnen inschatten dat verweerder een bevel geeft om het grondgebied te verlaten indien hij niet aanwezig zou zijn op de afspraak van 2 februari 2021.

Ondanks het bepaalde in artikel 51/2 Vreemdelingenwet, waarbij de verzoek tot internationale bescherming geacht wordt woonplaats te hebben gekozen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, staat het buiten twijfel dat verzoeker geen woon- of verblijfplaats heeft gehad op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Evenmin werd er door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enig initiatief genomen om de bestreden beslissing te bezorgen aan verzoeker. Verzoeker was hierdoor volkomen onwetend over het gegeven dat door verweerder de bestreden beslissing werd genomen. Evenmin kan worden verwacht dat verzoeker zou kunnen inschatten dat verweerder een bevel geeft om het grondgebied te verlaten indien hij niet aanwezig zou zijn op de afspraak van 2 februari 2021.

Uit deze vaststellingen blijkt dat de beroepstermijn geen aanvang heeft genomen, minstens dat er sprake is van een situatie van overmacht.”

3.2. Verweerder werpt op dat het beroep laattijdig werd ingesteld en dus onontvankelijk is.

3.3. Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoeker geen verblijfsadres in het Rijk opgaf en dat hij, overeenkomstig artikel 51/2 van de Vreemdelingenwet, wordt geacht woonplaats te hebben gekozen bij het CGVS. Het is evenmin betwist dat de bestreden beslissing op 22 maart 2021 werd ontvangen op het CGVS.

De in casu van toepassing zijnde beroepstermijn van dertig dagen begint, conform artikel 39/57, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, te lopen vanaf 23 maart 2021. De laatste nuttige dag om een beroep in te stellen was derhalve 21 april 2021. Het beroep werd evenwel pas ingesteld op 26 januari 2022 en is dus laattijdig.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij lijkt te willen stellen dat de beroepstermijn niet begon te lopen omdat de bestreden beslissing niet aan hem persoonlijk ter kennis werd gebracht of niet werd verzonden naar het adres waar hij verblijf houdt. Artikel 51/2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt immers duidelijk dat *“onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf, [...] elke kennisgeving geldig [is] wanneer ze naar de gekozen woonplaats van betrokkene verstuurd wordt bij een ter post aangezekende zending of per bode tegen ontvangstbewijs.”* Deze bepaling is niet voor interpretatie vatbaar en voorziet niet dat de beroepstermijn pas zou beginnen te lopen indien na de kennisgeving van een beslissing aan de gekozen woonplaats nog bijkomende acties zouden worden ondernomen. Het feit dat de diensten van het CGVS geen poging ondernamen om verzoeker te bereiken – de Raad kan trouwens niet inzien hoe dit had dienen te gebeuren, aangezien niet blijkt dat verzoeker enige gekende verblijfplaats in het Rijk had of meedeelde aan de diensten van het CGVS – leidt niet tot de conclusie dat de beroepstermijn geen aanvang nam. Het gegeven dat verzoeker in gebreke bleef om op regelmatige tijdstippen te (laten) informeren bij het CGVS of er brieven of beslissingen voor hem werden afgegeven laat toe te concluderen dat hij nalatig was, doch leidt niet tot het besluit dat er sprake is van overmacht. Verzoekers uiteenzetting dat hij niet verbleef op het adres waarop het CGVS is gevestigd doet hieraan geen afbreuk.

De Raad wijst er ook op dat iedereen wordt geacht de wet te kennen en dat verzoeker, gelet op artikel 51/5, § 1, in fine van de Vreemdelingenwet, dus niet kan voorhouden dat hij niet wist dat indien hij geen gevolg zou geven aan de oproeping om te worden gehoord hij zou worden geacht afstand te hebben gedaan van zijn verzoek om internationale bescherming. Hij behoorde ook te weten dat verweerder, op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, gezien hij niet beschikte over een paspoort voorzien van een geldig visum, in regel diende over te gaan tot het nemen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De opgeworpen exceptie is gegrond. Het beroep is onontvankelijk *ratione temporis*.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad

voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK